

ՅԱՂԱԹՈՒԹԵԱՆ ՄԻՒՌՈՒՆ

«Իւղ յօծումն օծութեան սրբոյ
եղիցի ձեզ յազգս ձեր»
(Ելք Լ. 31):

Քիբլիական Արարատ լեռան զառիվայրին 1700 եւ աւելի տարիներ յաւերժ կանգուն «Լուսոյ Խորան» Սուրբ Էջմիածինը, իբեւ աշխարհասփիւռ Հայ ժողովրդի Հաւատի ծննդավայր եւ գորովագութ Մայր, դարձեալ իր շուրջն է համախմբել քրիստոնեայ Հայորդիներին:

Միւռոնի օրհնութիւն. նուիրական մի սուրբ արարողութիւն, որ Հայ ազգի միասնականութեան, Հայրենասիրութեան եւ աստուածսիրութեան առհաւատչեան է եղել երէկ, այսօր եւ յաւիտեան: Ինչպիսի վեհ խորհուրդ, ինչ հրաշալի գօրութիւն, որ իր անոյշ բոյրով եւ ջերմութեամբ Սուրբ Հոգու երկնառաք շնորհներով լցնում է Հայի հոգին ու սիրտը՝ դառնալով կնիք Հայութեան եւ դրոշմ քրիստոնէութեան: Երկնքից արեւի շողերի պէս Սուրբ Հոգու էջքով մեր կեանքը նորոգւում է սրբութեամբ՝ փարուելով հոտաւէտ Իւղին:

Միւռոնի օրհնութեան կարգը բացառապէս վերապահուած է Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսին: Արարողութեան ժամանակ Հայոց Հայրապետը Միւռոնի կաթսայի մէջ միախառնում է քառասունից աւելի տեսակի ծաղիկների, խնկերի ու ծառերի արմատների թուրմը, բալասանը եւ հին Միւռոնը: Այնուհետեւ Հայ Եկեղեցու նուիրական երեք սրբութիւններով՝ կենաց Սուրբ Խաչ, աստուածամուկ Սուրբ Գեղարդ, Սուրբ Գրիգոր Լուսաւորչի Աջ, Հայոց Կաթողիկոսի ձեռամբ օրհնւում է Միւռոնը:

Հին ու նոր Միլոոնի միախառնումը խորհրդանշում է անցեալի եւ ներկայի միաւորումը: Այսպիսով՝ անցեալը դառնում է ներկայ եւ լուսաւորում գալիք ապագան. անցեալը վերածնւում, պայծառանում, նորոգւում, փառաւորւում է ներկայի մէջ՝ ցոյց տալով, որ հայ ազգը, հայրենի երկիրն ու Հայ Եկեղեցին մէկ են այս սրբութեան մէջ: Սրբալոյս Միլոոնի օծմամբ եւ դրոշմով Աստուծոյ քարեղէն տունը դառնում է հոգեղէն տաճար, Եկեղեցու մայր Աւագանից ծնուածը՝ քրիստոնեայ ու օրհնեալ, Եկեղեցու սպասաւորը՝ Աստուծոյ օծեալ:

ԻԱ. դարում՝ Հայոց ցեղասպանութեան 100-ամեայ նուիրական տարում, սրբացեալ նահատակների բարեխօսութեան հայցով, Ն. Ս. Օ. Տ. Տ. Գարեգին Բ. Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսի ձեռամբ օրհնուած երրորդ Միլոոնը կոչուեց ՅԱՂԹՈՒԹԵԱՆ ՄԻԻՌՈՆ՝ «հաւատով, որ այն հաւատացեալների հոգիներին դրոշմելու է մեր սուրբ նահատակների, Տիրոջ բոլոր վկաների եւ հայրենեաց պաշտպան մեր նախնեաց հոգու արիութիւնն ու անպարտ ոգին»:

Մեծիմաստ է այս արարողութիւնն իր ազգային նշանակութեամբ եւ աստուածային խորհուրդով: Հայոց ցեղասպանութեան վէրքը դեռեւս չի սպիացել: Մեծ Եղեռնի 100-ամեակին սրբալոյս Միլոոնի օրհնութիւնը պիտի դառնայ մեր մշտահոս վէրքի սպեղանին. հնով նորոգուած եւ նոր դարձած Սուրբ Իւղը մշտամնայ կնիքն է մեր ազգի մեկդարեայ ցաւի, բալասան՝ մեր խոցուած սրտերի, մխիթարութիւն՝ մեր սգացեալ հոգիների:

«Որ խոնարհեցար ի մեզ իւղ թափեալ անուն օծեալդ Աստուծոյ,
խառնելով զաստուածութիւնդ օծեալ զմարդկային առեր բնութիւն.

հեղ եւ յիւզս յայս գերկնային շնորհս»

(Շարական Միտոնի):

Տ. Ոսկան քիւյ. Յովհաննիսեան

